

You'll always know when the right person walks
in to your life.
If he's the right man for you just can't let him
slip on by.
(คุณจะได้รู้ได้เสมอ เมื่อใครสักคนที่ใช่เดินเข้ามาในชีวิต
และถ้าเขาคือคนที่ใช่ ขอเพียงคุณอย่าปล่อยให้เขาเดิน
จากไป...)

บทนำ

ฉันเดินเข้ามายังห้องทำงานของซิสเตอร์แอนนา หล่อนประกาศ
เรียกหาฉันทั้งๆ ที่วันนี้เป็นวันสุดท้ายของภาคเรียนในเทอมแรก ไซ้แล้วละ
...ตั้งแต่พุงนี้ไปจะเป็นช่วงปิดเทอม

"สวัสดีคุณเพจ"

"สวัสดีค่ะซิสเตอร์ เรียกหนูมาทำอะไรหะคะ"

"ฉันอยากรู้ว่าตอนนี้เธอรักษาการแทนประธานชมรมการแสดงที่
ป่วยเป็นโรคธาลัสซีเมียใช่ไหม"

ฉันเ้ม้มปากแน่นเมื่อนึกถึงประธานชมรมการแสดงซึ่งกำลังทนทุกข์
อยู่กับโรคติดต่อทางพันธุกรรมที่โรงพยาบาล ก่อนจะตอบรับไปว่า

"ใช่ค่ะ หนูรักษาการแทนอยู่"

"ดี...แต่...เออละ! ฉันจะขอพูดตามตรงนะ ชมรมการแสดงไม่มี
ผลงานโดดเด่นมาหลายปีแล้ว"

"เรามีละครเวทีทุกเทอมนี่คะ"

"แต่ก็ไม่มีอะไรโดดเด่นเลยไซ้หะหะ ก็เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ซากๆ ^_^"

อ้อ...งั้นหะรอ ทำไมซิสเตอร์ไม่ลองมาทำเองละ ฉันคิดในใจ

"ทางผู้ใหญ่ไม่ค่อยพอใจเท่าไร โรงเรียนไม่อยากจะเสียงบประมาณ



ไปโดยเปล่าประโยชน์อีก"

"หมายความว่ายังไงคะ จะยุบชมรมการแสดงอย่างงั้นหรือคะ"

"ยังจะ...ที่แน่ๆ ก็ยังไม่ใช่ตอนนี้ ^_^ ในงานเทศกาลครบรอบสามสิบปีของโรงเรียนนานาชาติเซนต์ดีโอนาร์ดที่จะจัดขึ้นในเทอมหน้า ฉันต้องการให้เธอจัดการแสดงละครเวทีครั้งยิ่งใหญ่ ในงานวันนั้นจะมีบาทหลวงและบิชอปของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งจากประเทศอเมริกามาเยี่ยมชมงานของเราด้วย เธอรู้ใช่ไหมว่างานในวันนั้นจะยิ่งใหญ่แค่ไหน ฉันจะให้เธอมีสิทธิ์คัดเลือกนักเรียนคนไหนก็ได้มาเป็นผู้แสดง แล้วเธอก็สามารถใช้เวลาเรียนบางส่วนมาทำกิจกรรมนี้ได้ ขอเพียงให้มันยิ่งใหญ่ สมชื่อเสียงของโรงเรียนเรา เพราะฉะนั้นในช่วงปิดเทอมนี้เธอก็ไปคิดแผนงานแล้วนำมาเสนอกับฉันนะจ๊ะ"

"..."

"ถ้าเธอทำการแสดงออกมาได้ดี ชมรมของเธอจะอยู่รอดและได้เงินสนับสนุนเพิ่มอีกเพียบ"

"..."

"ในทางกลับกัน...ถ้าเธอทำให้ฉันผิดหวัง เข้าใจใช่ไหมคุณเพจว่าจะเกิดอะไรขึ้น"

"ทราบแล้วค่ะ"

ฉันเดินออกจากห้องทำงานของซิสเตอร์แอนนาด้วยความรู้สึกที่เชิงสุดขีด ปวดหัวตุ้บๆ กับแผนงานที่จะต้องนำเสนอเทอมหน้า ตอนนี้อฉันอยู่เกรดสิบสองแล้วนะ -- เฮอะ! ให้นักเรียนเตรียมเอ็นท์มานั่งคิดการแสดงละครเวทีครั้งยิ่งใหญ่เพื่อต้อนรับบาทหลวงกับบิชอปแก่ๆ เนี่ยนะ

แล้วทำไมยัยซิสเตอร์หนึ่งเหี้ยวนั้นต้องมามอบงานนรกให้ตอนที่ฉันดำรงตำแหน่งรักษาการแทนประธานชมรมการแสดงด้วยนะ! รู้มั๊ย...ฉันไม่เคยคิดจะเข้าชมรมนี้เลยย ย อันที่จริงฉันไม่อยากจะเข้าชมรมอะไรทั้งสิ้น ฉันอยากอยู่คนเดียว ไม่อยากสูงส่งกับใคร -- แต่ถ้าฉันไม่เข้าชมรมอะไรเลย ฉันจะไม่จบการศึกษาภาคบังคับของที่นี่ -- ว่าแต่...อะไรมันเข้าฝันให้ฉัน



เข้าชมรมนี้กันนะ =_=

"พี่เพจคะ แล้วเราจะทำยังไงกันดี ชมรมเราจะถูกยุบเหอะคะ TT_TT"

"หยุดคร่ำครวญซะที เก็บน้ำตาของพวกเธอเอาไว้ตอนที่มันถูกยุบจริงๆ เอะ"

"พี่เพจ TTATT"

ฉันบอกอย่างราคาญเมื่อต้องแจ้งข่าวให้สมาชิกในชมรมทราบ วันนี้เป็นวันสุดท้ายของภาคเรียนในเทอมแรก สมาชิกคนอื่นๆ เลยกลับบ้านไปกันหมด เหลือแต่ยัยเด็กเกรดสิบสองคนนี่เท่านั้น

"แล้วเราจะไปหานักแสดงที่ไหนมาล่ะ การแสดงละครเวทีครั้งยิ่งใหญ่แบบนั้น นักแสดงต้องดูดีแบบที่เรียกผู้ชมได้นะคะ! แต่ชมรมเรามีแต่ผู้ชายหน้าตาอย่างกับพยาธิตัวดีทั้งนั้นเลย"

"อย่าว่าแต่ผู้ชายเลย ผู้หญิงในชมรมเราก็ทุเรศพอกันแหละ"

"พี่เพจ TTOTT"

"ฉันกลับบ้านล่ะ ไว้เปิดเทอมค่อยคุยกันอีกที"

ฉันเดินไปหยิบกระเป๋าเตรียมตัวจะเดินออกจากห้องชมรมทันที ยัยพันกระต่ายกับยัยกระดองเต่านั้นยังคงสะอึกสะอื้นราวกับคนจะขาดใจอยู่ได้ ถ้าถูกยุบจริงเราก็แค่ไปอ่อนวอนขอเข้าชมรมอื่นก็เท่านั้นเองไม่เห็นจะต้องมาทำท่าอาลัยอาวรณ์เลย คิดว่าชมรมนี้จะส่งให้พวกเธอเดินดงนักหรือไง

แต่เพียงฉันเปิดประตูห้องชมรมเดินออกไปได้ก้าวเดียว...

"ยัยนี้มีหัวใจหรือเปล่านะ ชมรมตัวเองจะถูกยุบอยู่แล้ว TAT"

"แล้วเมื่อกี้เธอได้ยินที่ยัยนั่นพูดหรือเปล่า 'ผู้หญิงในชมรมเราก็ทุเรศพอกันแหละ' มันต้องว่าฉันแงๆ เลย >< หนอยๆ คิดว่าตัวเองสวยนักหรือไง"

"เห็นมั๊ยล่ะ! ยัยนี้มีใครคบซะที่ไหน"

"ไม่น่ามาอยู่ชมรมเราเลยเนอะ"

หิ...ฉันล่ะเกลียดพวกหน้าไหว้หลังหลอกจริงๆ ถ้ามีอะไรกับข้อใจ



นักก็พูดกันตามตรงสิ ว่าลับหลังแบบนี้มันใช้ได้ทีไหน! ถ้ากล้าจะนินทา ก็ต้องกล้าที่จะเผชิญกับผลลัพธ์สิ ฉันตัดสินใจกลับเข้าห้องชมรมอีกครั้ง ก่อนจะผลักประตูห้องชมรมให้เปิดออก *แอ๊ดดด!*

ทันทีที่ยัยบ้าสองตัวนี้เห็นฉันผลักประตูห้องชมรมเปิดออกเท่านั้นแหละ

"พีเพจ 〇_〇;;;"

"ทะเล...ทำไมยังอยู่ที่นี้ 〇〇〇"

ดวงตาของยัยบ้าสองตัวนี้ถลนออกมาเกือบนอกเบ้า น่าเกลียดชะมัด

"วันหลังถ้าพวกเธอจะนินทาฉัน ช่วยเช็คให้แน่ใจก่อนนะว่าฉันเดินไปไกลพอที่จะไม่ได้ยินเสียงนินทาที่ตั้งอยู่กับโทรโข่งของพวกเธอนะ"

"พะ...พวกหนูขอโทษ TAT"

"อย่าคิดว่าการขอโทษจะได้รับการให้อภัยเสมอไป"

"ฮึกๆ ฮึกๆ"

"พวกเธอทำอะไรได้ดีกว่าร้องไห้แล้วก็นินทาคนอื่นหรือเปล่า"

"แงๆ TOT"

"การนินทาคนอื่นคงไม่ทำให้ชมรมนี้รอดจากการถูกยุบหรือคณะคงไม่ต้องให้ฉันบอกหรอกมั้งว่าพวกเธอควรจะทำยังไงต่อไป"

"พีเพจจะให้พวกหนูออกจากชมรมเลยหรือคะ T_T"

ยัยบ้าสองตัวนี้ถามพร้อมกันก่อนจะปล่อยไฮออกมาอีกรอบ ถ้าถูกไล่ออกหมายความว่าเทอมนี้พวกหล่อนจะไม่ผ่านกิจกรรมชมรมยังไงละ ต้องไปตามเก็บแม้จะเรียนจบไปแล้วก็เถอะ

"ถ้าพวกเธอออกจริง บรรยากาศในชมรมการแสดงคงจะเจี๊ยบสงบนั่นนอนว่าเป็นผลดีต่อการฝึกซ้อมบทละครของคนในชมรมมาก แต่เอาเถอะ...ในสภาพย่ำแย่แบบนี้ชมรมกำลังเสี่ยงจะถูกยุบ พวกเธอออกไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร ปิดเทอมนี้รีบใช้สมองคิดเรื่องบทละครมาละกัน"

"ทะเล...เข้าใจแล้วค่ะ TTATT"

ฉันถอนหายใจก่อนจะเดินออกจากห้องชมรมเป็นครั้งที่สอง เสียง



ร้องไห้ของยัยบ้าสองตัวนี้ตั้งระงมตามไปถึงประตูโรงเรียน แต่เอาเถอะ...ผลของการนินทาคนอื่นแล้วถูกจับได้ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ

'ระหว่างที่ฉันไม่อยู่ เธอต้องช่วยดูแลชมรมให้ฉันนะเพจ'

'ทำไมต้องฉัน นายก็รู้ว่าที่ฉันเข้าชมรมนี้เพราะแค่อยากให้ผ่านกิจกรรมชมรมเท่านั้น!'

'ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนเข้มแข็งที่สุด 〰〰'

'ฉันไม่รับปาก'

'ได้โปรด ได้โปรดเถอะเพจ...'

ภาพรอยยิ้มที่พรั่งพู่ไปด้วยน้ำตาของนายประธานชมรมการแสดงยังคงติดตาฉันเสมอ หมอนั่นสั่งเสีย...ไม่สิ -- หมอนั่นฝากฝังชมรมอันเป็นที่รักยิ่งนี้ไว้ก่อนที่เขาจะเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล หมอนั่นคงป่วยหนักมากสินะ

ฉันเกลียดเรื่องแบบนี้จัง แฮ่~

1

ห้อง A

วันเปิดเทอม

ในที่สุดก็ถึงวันนี้ ปีหน้าฉันตั้งใจว่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ประเทศอเมริกา เพราะฉะนั้นเทอมนี้ฉันจะต้องตั้งใจมากกว่าเดิมหน่อย -- แต่ว่าตอนนี้ยังมีปัญหาทวนใจฉันอยู่ ให้ตายสิ! ก็ไอ้เรื่องละครเวทีครั้งยิ่งใหญ่ของโรงเรียนไงละ ช่วงปิดเทอมที่ผ่านมาฉันไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาคิดเลยแม้แต่นิด เซ็งชะมัด

ฉันเดินมาหยุดอยู่ที่บอร์ดประกาศรายชื่อนักเรียน ตอนนี้นั้นคนแห่มา มุงดูกันอย่างล้นหลาม ไอ้พวกบ้า! ดูเสร็จแล้วก็รีบใส่หัวออกไปซะทีสิ คนอื่นจะได้เข้าไปดูบ้าง ไม่รู้จักมารยาทเลยเหรอเงา

"เฮ้ย! เทอมนี้เราได้อยู่ห้องเดียวกันวะเฟร็ด ฮูเร่ๆ ห้อง A -O-"

"ฮ่าๆ แล้วเราก็ได้อยู่ห้องเดียวกับมินมินน้อยด้วย ^^"



"บัดซบ! ฉันไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับแฟนตัวเองหรอ บ้าเอ๊ย! ต้องมาอยู่ห้องเดียวกับไอ้วินเซนต์แทนหรอเนี่ย ทำไมต้องมีการคละห้องกันทุกเทอมด้วยวะ แบบเดิมก็ได้อยู่แล้ว เซ็งชะมัด --"

"ฉันก็อยากอยู่ห้องเดียวกับมินมินบ้างอะ T.T"

ไอ้มนุษย์พวกนี้มายืนอึดอยู่ที่หน้าบอร์ดอยู่ได้ -- ฉันพอจะรู้จักกลุ่มพวกนี้นะ ช่วยไม่ได้นี่ เพราะไอ้พวกบ้านี้เด่นดังมาก ๆ ในโรงเรียนของเราทุกงานที่มีกิจกรรมเกี่ยวกับดนตรี ไอ้สัตว์นี้จะต้องสลอนไปเสนอหน้าตลอดเวลา แถมยังเรียกความสนใจของคนทั้งโรงเรียนไปหมด จนละครเวทีที่จัดแสดงพร้อมกันเหลือคนดูไม่ถึงสิบคนเท่านั้นเอง น่าขายหน้าจริงๆ ซิ! --

"ดูเสร็จก็ถอยไปสิ" ฉันบอก ทำให้ทั้งกลุ่มหันหน้ามามองที่ฉันกันเป็นตาเดียว

"เฮ้ย...พวกเราไปกันหอะ มินมินรออยู่ที่โรงอาหารแล้ว"

ไอ้คนผมตั้งๆ บอกก่อนจะเดินนำเพื่อนๆ ออกไป เหลือแต่ไอ้หัวแหลมที่มองมายังฉันแล้วยกคิ้วให้อย่างกวนๆ ฉันเข็ดหน้าตอบทำเป็นไม่สนใจ

"โธะ? ผู้หญิงอะไรเนี่ย หน้าตาก็ดีแต่ทำไมเข็ดจัง -O-"

"ถอยออกไป"

"เข็ดมากะรังไม่มีคนจับนะจะเบบี"

"ฉันบอกให้ถอยออกไป!"

"สู้ว์! ทำไมต้องเสียงดังด้วยล่ะ"

ฉันสะกดอารมณ์นิ่งเพราะไม่อยากพลาโมอะไรไร้สาระกับไอ้หัวแหลมนี้ แต่แล้วเหตุการณ์อันพิลึกพิลั่นก็เกิดขึ้นโดยที่ฉันไม่ทันตั้งตัว พวก รูน้องที่ยืนเบียดอยู่ข้างหลังพากันดันเพื่อน ๆ แทรกตัวมาข้างหน้าเพื่อจะเข้าไปดูรายชื่อที่บอร์ด ไม่วายที่จะเล่นผลักกันไปผลักกันมา จนในที่สุดไอ้เด็กเปรตคนหนึ่งก็เซมากะระแทกหลังฉัน แล้วปฏิบัติกรลุกโซ่ก็เกิดขึ้นทันที เมื่อฉันก็เซไปผลักไอ้หัวแหลมนี้เหมือนกัน -O-;; หมอฉันร้องเหวอขึ้นมาเมื่อสูญเสียการทรงตัวก่อนจะเซหงายหลังไปชนบอร์ดจนมันล้มตึงไปที่พื้น --;; เพอร์เฟ็คต์?



"โอ๊ย... ยัยบ้าเอ๊ย!"

หมอนี่ตะโกนเสียงดังก่อนจะพยายามลุกขึ้นยืน ทุกคนเห็นแบบเดียวกับฉันคือเขาล้มลงไปกองบนบอร์ดนั้น

"เหอะๆ ผู้ชายอะไรเนี่ย หน้าตาก็ดีแต่ทำไมชุ่มซำมจัง -O-"

ฉันบอกพลางกลัวหัวเราะในลำคอ หี... ฟังดูคุ้นๆ ไซ้มัยละ

"เธอทำให้ฉันล้มลงไปแบบนี้ ทุเรศชะมัด!"

"ไม่ใช่ฉัน! พวกคุณนี่ที่อยู่ข้างหลังต่างหาก"

"เธอยังกล้าไปโทษคนอื่นอีกหรือ เธอนั่นแหละที่เป็นคนผลักฉันมา!"

"ฉันไม่ได้โทษใคร โอ้พวกนั้นต่างหากที่ทำให้นายล้ม"

ฉันบอก แต่ดูเหมือนไอ้เด็กเปรตพวกนั้นมันจะหายหัวกันไปหมดแล้ว โอ้พวกเลว ชี้อลลาด!

"เธอตั้งใจจะแกล้งฉันไซ้มะ -O-+"

"คนอย่างฉันไม่จำเป็นต้องทำอะไรไร้สาระแบบนี้"

"หรือฉันเคยหักอกเธอไซ้มะ เธอถึงมาแก้แค้นฉันด้วยวิธีแบบนี้"

"_-"

"ถ้าอยากให้ฉันสนใจเธอก็ต้องทำตัวให้น่ารักหน่อยสิ เชิดหน้าอยู่ได้ แถมลอยหน้าลอยตาพูดอีก แบบนี้ฉันถึงได้ทั้งเธอยังไงละ =O="

"ฉันไม่คิดจะคบกับไอ้โง่ที่ล้มลงไปกองบนบอร์ดนั้นหรอก"

"เฮ้ย! หยุดนะ ยัยนี่วอนซะแล้ว!"

หมอนี่ร้องลั่นก่อนจะจูดแขนฉันเอาไว้เมื่อฉันทำท่าจะเดินหนีฉันสะบัดแขนออก หมอนี่ก็จับแขนฉันไว้อย่างเหนียวแน่น =_ = อะ... ไอ้นี่อยากลองตีกับฉันน่ะไซ้มัย

"เธอไปไหนไม่ได้จนกว่าจะพูดคำว่า 'ขอโทษ' _-"

"อะไรนะ... ขอโทษจั้นหรือ เหอะ~"

"พูดสิ"

หมอนี่เค้นเสียงพร้อมกับบีบแขนฉันแน่นขึ้นอีก ยิ่งฉันสะบัดเท่าไร หมอนี่ยิ่งบีบแรงขึ้นเรื่อยๆ

ศึกของเราได้รับความสนใจจากผู้คนล้นหลาม ใช่! นายเดนมดิ่งนัก



ไทม์ ยัยปนักไทม์ละ

"พูดออกมา ยัยผู้หญิงนิสัยชั่วร้าย!"

"ไม่พูด!"

ฉันอดทนต่อแรงที่เขาบีบแขนก่อนจะเอามืออีกข้างล้วงเข้าไปหยิบขวดสเปรย์พริกไทยที่ฉันพกติดตัวไว้เสมอในกระเป๋า มันทำให้ฉันอุ่นใจทุกครั้งเมื่อต้องมาเจอกับไอ้พวกนิสัยอันธพาล

"ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้"

ฉืดดดดด!

"อ้ากกกกกก!"

หมอนี่ร้องไห้หวนทันทีเมื่อเจอสเปรย์พริกไทยฉีดเข้าที่ตาทั้งสองข้าง เขาปล่อยมือจากแขนฉันแล้วก็กรี๊ดร้องเสียงอย่างกับกะเทยไม่มีมิด -- หึๆ ฉันยิ้มออกมาอย่างสะใจก่อนจะเดินแหวกกลุ่มเด็กนานาชาติที่ยืนมุงกันอยู่ ฉันหันกลับไปมอง เห็นพวกเพื่อนๆ ของหมอนี่รีบวิ่งกลับมาดูอาการของเพื่อน ฉันยิ้มหยันออกมาก่อนจะเดินลอยหายจากไป

"เฮ้ยพีท! เป็นไรวะ"

"ยัย...ยัยบ้านั้น มันฉีดอะไรไม่รู้ใส่ตาฉัน TAT"

8.30 A.M.

กริ่งงงงง!

นี่เป็นเวลาเข้าเรียนแล้ว ฉันมาถึงห้อง A ตามที่มีชื่อติดประกาศอยู่ในบอร์ด แต่ไม่ว่าฉันจะอยู่ห้องไหน ก็มีค่าเท่ากัน ฉันไม่ค่อยได้สนิทสนมกับใครเป็นพิเศษอยู่แล้ว ฉันจะคุยเฉพาะเรื่องสำคัญๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนเท่านั้น เพราะฉันไม่อยากจะมิตรภาพอันสวยงามแต่ข้างในเน่าเฟะ ประเภทว่าต่อหน้าก็ดีลหลังก็นินทาจนจนสนุกปาก ฉันจึงไม่เชื่อใจใครทั้งนั้น ก็นิสัยซื่อฉลาดชอบนินทาชาวบ้านเป็นสันดานดิบของมนุษย์ทุกคนนี่

ฉันแถมมองไปยังที่นั่งริมหน้าต่าง ฉันชอบที่ตรงนั้นมาก เพราะจะได้มีทิวทัศน์ไ้มองแก่เป็นเวลาพวกอาจารย์เงาเอาแต่สอนเรื่องน่าเบื่อ

